

da sanje so nebeške in peklenške.
 Moj čas so tedni, meseci in leta,
 ko trudna misel v daljo več ne leta,
 ko še najmanjše hrepenenje je odveč
 in ko srce, ta mali mlin, ne melje več
 pšenice za masleni kruh ljubezni,
 ko še spomini nanjo so dvorezni.
 In vendar, bivanje ni le grenkóst,
 že greti se na soncu je sladkost,
 živeti je lepó, če slednji dan
 vsaj malo od življenja si pijan!

Marjanca
Colarič

Pesmi

BOJ še zmeraj traja boj v nas,
 pa ni nikjer
 sledu krvi:
 znotraj teles so le
 velike, počrnele rane,
 ki segajo že do možganov.

udje postajajo hromi od groze,
 le misli še delujejo
 bliskovito in udarno,
 skoraj zmeraj
 v škodo drugega.

prsti so zverženi od groženj
oči so zmedene,
hlastajo po svetlobi.
tako je, kot bi vse vezi iztirile;

požiralnik se obnaša podivjano
kot hitri karcinom.

bežati ni več kam,
prst nam je vedno bliže;

vsi svoje korenine
smo vanjo zasadili
rešitev že hladi boleče rane.

boj bo vsak čas končan.

NIHČE SE NE MORE
SPOMNITI
KDAJ JE BILO NEBO
ŠE ČISTO

tolažimo se
z negotovostjo breze;
za gorami slutimo upanje.

skrivamo se v sunke vetra,
da bi prikriili
negotovost svojih poti.

sence na naših čelih
pa govorijo
in po zenicah
se kotrljajo
pozebli listi.

zelenilo,
kar ga je še ostalo,
smo poskrili v rove dvocevk.

strah nas je
izgubljenih čebel;
rdeča mreža
je razpeta nad nami.
z nje križavec
preži na svoj plen.

nihče se ne more spomniti,
kdaj je bilo nebo še čisto.

ŽALOST izmed skrivenčenih oljk
in divjih oleandrov
prihajaš;
vonj borovcev
in timijana
te izdaja.

visoka razmikaš
rjave praproti
in sončne črede
bežijo pred teboj
v varna skrivališča.

kot slana črna reka
si dorečena in spoznavna;
čebulnate latice
ti poplesujejo
v jezerih zenic.

bližaš se,
visoka in resnična,
sama za vsem.

nihče ne more ubežati
pred tvojo pekočo senco.

GLOBOKA RAZPOKA   globoka razpoka zemlje,
ZEMLJE   v tvoji temi se ogledujemo;

preveč nas je za tvojo ozko medenico,
da bi se vate porodili
in ti bi kot ostriga
zaprla svoje brazde.

bel glogov grm
pognal bi korenine
prav do dna,

kjer topla, temna reka
obliva gola
bisernata trupla.

preveč nas je,
zato stojimo v vrsti;
vsak dan po malem
izginevamo v temi.

teles ni več čutiti.

le naš šepet
je ognjevaren
in sproščen.

NEKI GLAS JE

neki glas je,
ki prihaja od znotraj,
kositrasto strnjen glas.
šele zdaj je začel govoriti,
čeprav vemo,
da je prisoten v nas
že od vsega začetka.

načenja nas vsak dan po malem
in najbolj mučno je,
ker mu nimamo kam pobegniti;
zlovešče nam pripoveduje
pravlјice za dobro jutro
in lahko noč
in vemo,
da to sploh niso pravlјice,
ampak resnična groza besed.

kakor ogromna piranha
nas gloda;

le še strah in kosti
ostajajo na plavajočih
krožnikih bivanja.

VISOKI OBELISKI
BOLEČIN

visoki
obeliski
bolečin
se dvigujejo
nad
posivelim
poljem.

grobišče kamnite tišine.
otrplost teles na obzorju;
divja voda klokota pod njimi.

NIHČE NE MORE
SEM GORI

daleč za zidovi
dihanje.
ritmična ravnodušnost;
samota narašča
z rušilno močjo.

ni se kam skriti.
ni kam pobegniti.

tiho se dan
preliva skozi noč;

visoko na skali stojimo.
v globini topla
ptičja perut;
rumenkast puh trepeta
kot ognji popoldne.

sonce zahaja
že dolgo
na istem kraju;
tam je nebo zmeraj rdeče.

predaleč smo zašli
od sonca in ptic

nihče ne more sem gori.

PREVARA kričiš,
pozabljen
s svojo prevaro;
roke ti brodijo
po grmovju.

topli odsevi
ukradenih kotov
temnijo.

kamenje se ti nabira
na vekah,
zemlja med prsti.

prevaro razpneš
med navlako
sončne ute otroštva.

drobne stvari
te zmedeno
ogledujejo;

v njihovih ozkih pogledih
se beli tvoj beg.